

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

'Εν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 2 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 61

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

'Εν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
'Εν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὶς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Αἰτήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]
Σ'

"Οτε ἡ Καισαρίνη ἀνέλαθε τὰς αἰσθήσεις της, ἤλευθέρωσεν ἀμέσως τὸν κύριον Δερμενόν, ὅστις ἀκούσας πᾶν ὅ,τι ἐλέγχθη, παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὴν μαγίσσαν καὶ τῇ εἶπε :

- Λοιπὸν ὅ,τι προεῖπτε θὰ συμβῆ ;
- Προεῖπον τίποτε ;
- Ναί, δὲν τὸ ἐνθυμείσθε ;
- Ὅχι· ὅταν ἀφυπνισθῶ δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε ἐξ ὅσων εἶπον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου, ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν εἶπω θὰ πραγματοποιηθῆ. Τὸ ἤκούσατε ;

— Πολὺ καλᾶ. Εἶπτε εἰς τὴν κόρην ταύτην νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ νυμφευθῆ τὸν πρῶτον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσῃ μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣτις θὰ λάβῃ χώραν μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μητρός της.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν νὰ κάμετε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παρουσιασθῆτε κατὰ τὴν καταλληλὴν στιγμήν πρὸ τῆς νεάνιδος.

— Τὸ ἐσκέφθην καὶ ἀναχωρῶ ἀμέσως. Χεῖρε, Καισαρίνη.

- Χεῖρετε, κύριε.
- Λάβετε δι' ὑμᾶς καὶ διὰ τὸν Βουρδαλόου.
- Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ τελευταῖος, εἰσελθὼν τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ λαμβάνων τὰ δύο λουδοβίκεα, τὰ ὁποῖα ὁ κύριος Δερμενὸν ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Ἰουλιέττα καὶ ἡ Καικιλία ἐπανήρχοντο εἰς τὴν ἑπαυλίαν.

Ἡ Ἰουλιέττα ἦτο σκεπτικῆ. "Ὅ,τι εἶχεν ἔδη τὴν ἐξέπληξιν. Ἐβιάζετο νὰ ἐπαινίσῃ

τὴν μητέρα της διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, τί ἔκαμνε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἂν ἦτο ἐνδεδυμένη, καθὼς τὴν εἶδεν εἰς τὸ πείραμα τῆς Καισαρίνης.

— Τί σοῦ εἶχον εἶπη ; ἐπανελάμβανε συχρὰ ἡ Καικιλία.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπάντηα ἡ δεσπινὴς Βωζέ· εἶδα τὸν πατέρα μου, ὅπως σὲ βλέπω· δὲν ἔλειπεν οὔτε ἡ ἐλαχίστη λεπτομέρεια ἐκ τῆς εἰκόνος τοῦ θανάτου του. Σὺ τί εἶδες, ὅταν ἐπισκέφθης τὴν μάγισσαν ;

- Τὸ παρελθὸν μου ἠλόκληρον.
- Χωρὶς νὰ φοικιάσῃς ;
- Χωρὶς νὰ φοικιάσω.
- Καὶ τὸ μέλλον ;
- Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὴν ἐρωτήσω περὶ τοῦ μέλλοντος..

— Θὰ ἔκαμνα ἴσως καλλίτερα νὰ μὴ τὴν συμβουλευθῶ διὰ τὸ μέλλον, ὅπως καὶ σὺ.

— ἴσως.

— Ὁ πρῶτος ἄνδρ, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσω μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣτις θὰ λάβῃ χώραν μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς μητρός μου, ἐψιθύριζεν ἡ Ἰουλιέττα μετὰ μειδιάματος. Ἄρκετὰ νόστιμον, μὰ τὴν ἀλήθειαν ! Ἄν ὁ ἄνθρωπος οὗτος λόγου χάριν εἶνε καμπύρης, γεροντοπαλλήκαρο ἢ ἀσχημος.

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶνε ὁ κύριος Ἑρρίκος, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Καικιλία εἰς τὴν Ἰουλιέτταν, ἰδοὺ ποῦ ἐγκείται πρὸ πάντων ὁ κίνδυνος.

- Τὸ φοβῶμαι καὶ ἐγώ. Ἄκουσέ με ὁμως· ἴσως ἐκ τύχης εἶπε ταῦτα ἡ μάγισσα.
- Ἴδου λοιπὸν ὅτι ἀμφιβάλλεις.
- Δὲν ἀμφιβάλλω ἀπ' ἐναντίας τὸ θεωρῶ σπουδαῖον καὶ θὰ λάβω τὰς προφυλάξεις μου. Θὰ κάμω τὸ ἐξῆς : Ἄν ἡ μητέρα μου ἔκαμνε σήμερον τὸ πρῶτ' ὅ,τι εἶδεν, ἂν φερῆ περιώμιον κυκνῶν καὶ πῖλον ψιθίνων καὶ ἂν περιεπάτησεν εἰς τὸν κήπον κρατῶσα

εἰς τὴν μίαν χεῖρα ἔγγραφα καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄνθη...

- Ἐ, λοιπὸν ;
- Ἐ, λοιπὸν, θὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τὴν πρόρρησιν τῆς Καισαρίνης καὶ θὰ νυμφευθῶ τὸν πρῶτον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσω μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣν θὰ κάμω μετὰ τῆς μητρός μου, εἰσδῆποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος.
- Τότε ἄς σπεύσωμεν.

Αἱ νεάνιδες ἐδιπλασίασαν τὸ βῆμα καὶ μετ' ὀλίγον ἀφίκοντο εἰς τὴν ἑπαυλίαν.

— Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα μου ; εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα εἰσερχομένη.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἰσογαίου, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης, ὅστις ἤνοιξε τὴν κιγκλιωτὴν θύραν.

Ἡ Ἰουλιέττα καὶ ἡ Καικιλία διηθύνθησαν ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην.

Ἡ κυρία Βωζέ φέρουσα κυκνῶν περιώμιον καὶ ἔχουσα ἀποτεθειμένον παραπλεύρωσ τῆς ψιθίνων πῖλον, ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα τῇ ἐνεχείρισε τὴν προτεραιάν ὁ κύριος Κρονδὲν υἱός.

— Ἀκριβῶς ἡ ἰδία ἐνδυμασία, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττα μετὰ πραγματικῆς συγκινήσεως.

— Ἄ ! κελῶς ἤλθετε, καλὰ μου παιδιὰ, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ.

— Τί ἔκαμνε, μαμάκα μου, σήμερον τὸ πρῶτ' ; εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα ἐναγκαλιζομένη τὴν κυρίαν Βωζέ.

- Διὰ τί μ' ἐρωτᾷς ;
- Διὰ νὰ βεβαιωθῶ, ἂν ἡ μάγισσα μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν.
- Ἐ, λοιπὸν, ἐξύπνησα.
- Κατόπιν ;
- Κατόπιν ἐνεδύθην καὶ κατέθηκα εἰς τὸν κήπον.
- Μὲ τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποῖαν φορεῖς τώρα ;

— Ναί.
 — Τί ἔκαμες εἰς τὸν κῆπον ;
 — Περιπάτησα.
 — Καὶ τί εἶχες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ;
 — Τὸν πῖλον τοῦτον, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἔβγαλα.

Καὶ ἡ κ. Βωζέ ἐδείκνυε τὸν ψάθινον πῖλον, τὸν ὁποῖον εἶχεν θέσει πλησίον τῆς ἐπί τινας καθίσματος.

— Καὶ περιπατοῦσα τί ἔκαμες, μαμά μου ; ὑπέλαβεν ἡ Ίουλιέττα.

— Ἐκοπτα ἄνθη.

— Καὶ δὲν ἐκράτεις τίποτε εἰς τὴν χεῖρα ;

— Ναί, τὰ ἔγγραφα ταῦτα, περὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσωμεν. Ἀγαπητῆ μου Καικιλία, κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσης μόνην μετὰ τῆς Ίουλιέτας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· μετ' ὀλίγον θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὸν κῆπον.

— Πηγαίνω, εἶπεν ἡ Καικιλία, ἡ μητέρα μου μὲ περιμένει.

— Ἐ, λοιπόν, θὰ εἰδοποιήσης τὴν μητέρα σου καὶ θὰ ἔλθης πάλιν, εἶπεν ἡ Ίουλιέττα. Θέλω νὰ εἶσαι πλησίον μου. Ξεύρεις διατί.

— Μετὰ δέκα λεπτὰ θὰ εἶμαι ἐδῶ.

Ἡ Καικιλία ἐξῆλθεν.

— Ἀγαπητό μου παιδί, εἶπε τότε ἡ κυρία Βωζέ, χάνομεν πολλά.

— Δὲν ἐννοῶ, μαμά μου.

— Χάνομεν πολλὰ χρήματα.

— Εἶνε ἀληθές ;

— Ναί, σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσης τὰ δικαστικά ταῦτα ἔγγραφα, ὅπως ἐγώ, θὰ σοῦ ἐξηγήσω λοιπόν τὸ περιεχόμενον καὶ θὰ ἴδης, ὅτι χάνομεν περίπου ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ πῶς συμβαίνει τοῦτο ;

— Διότι ὁ πατέρας σου ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ δανείσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο ἐπὶ μὴ ἀσφαλοῦς ὑποθήκης, ἣτις μᾶς διαφεύγει σήμερον.

— Ἐ, λοιπόν, καλὴ μου μαμά, θὰ ἐλαττώσωμεν τὰ ἐξοδὰ μας, θὰ δεχώμεθα ὀλιγωτέρους φίλους. ἐγὼ θὰ κάμνω ὀλιγωτέρας ἐσθῆτας, ἰδοὺ ὅλη ἡ συνέπεια τῆς ζημίας αὐτῆς.

— Δὲν εἶνε μόνον τοῦτο, ἀγαπητῆ μου κόρη, διότι ἡ ἀπώλεια τοῦ ποσοῦ, θὰ ἐλαττώσῃ κατὰ πολὺ τὴν προίκα σου.

— Καὶ μήπως ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ προίκα, μαμά μου ;

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἶσαι ἀρκετὰ εὐμορφῆ, ὥστε ἡ καλλονὴ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν προίκα· δυστυχῶς ὅμως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον θὰ πάρῃς, δὲν θὰ ἀρκεσθῇ μόνον εἰς τοῦτο.

— Ὡ, μαμά μου, ὁ κ. Ἐρρίκος δὲν μὲ ἀγαπᾷ διὰ τὰ χρήματά μου.

— Ὁρισμένως λοιπόν εἶνε ὁ κ. Ἐρρίκος ;

Ἡ Ίουλιέττα ἀπήντησε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἡ μάγισσα σὲ ἐνεθάρρυνε λοιπόν εἰς τὴν ἐκλογὴν σου ;

— Ὅχι, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα μὲ ἔθεσεν εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν.

— Διατί ;

— Διότι πρῶτον ἐπέισθην, ὅτι εἶνε ἀληθινὴ μάγισσα.

Καὶ ἡ Ίουλιέττα διηγήθη εἰς τὴν μητέρα της τὸ πείραμα τῆς Καισαρίνης μὲ ὄλας τοὺς τὰς λεπτομερείας.

— Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, μοῦ εἶπεν : « Ὁφείλετε νὰ ἀγαπήσετε καὶ νὰ νυμφευθῆτε τὸν πρῶτον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσετε μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣτις θὰ λάβῃ χώραν μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς μητρὸς σας ».

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κώδων τοῦ κήπου ἤχησεν.

— Ἰσως εἶνε ἐκεῖνος, ἐφώναζεν ἡ Ίουλιέττα, διευθυνομένη πρὸς τὸ παράθυρον, τοῦ ὁποίου τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κλεισμένα.

— Ποῖος ἐκεῖνος ; ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ.

— Ὁ κύριος Ἐρρίκος.

— Ἐ, λοιπόν, τί θὰ κάμῃς ;

— Θὰ βεβαιωθῶ, ἂν τῷ ὄντι εἶνε ἐκεῖνος.

— Πρὸς τί ;

— Διὰ νὰ εἶνε ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδω μετὰ τὴν συνδιάλεξιν μας καὶ διὰ νὰ εἶνε συμφωνος μὲ τὰς κλίσεις τῆς καρδίας μου ἢ προφητεία τῆς μαγίσσης.

— Καὶ ἂν εἶνε ἄλλος τις καὶ ἂν ἴδης τὸν ἄλλον αὐτόν.

— Ἐχεις δίκαιον.

— Ἐπειτα ἡ συνομιλία μας δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Κάθησε λοιπόν. Ἐκτὸς δὲ τοῦτου, ἂν τῷ ὄντι ἔδωκες πίστιν εἰς ὅσα σοῦ προεἶπεν ἡ μάγισσα, πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ ἔλθουν τὰ πράγματα μόνα των καὶ ὄχι νὰ τὰ βιάζῃς.

Ἡ κυρία Βωζέ εἶπε τὰ ἀνωτέρω μετὰ τόνου, ὅστις ἀπεδείκνυεν, ὅτι δὲν εἶδεν καμμίαν πίστιν εἰς τὰς προφητείας.

— Ἐπὶ τέλους, ὑπέλαβεν, ὑπάρχει μέσον, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν.

— Πῶς, μαμάκα μου ;

— Νὰ μάθωμεν ποῖος εἰσῆλθεν.

Ἡ Ίουλιέττα ἤχησεν.

— Ποῖος ἦλθεν ; ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ τὴν θλακμηπόλον, ἣτις παρουσιάσθη.

— Ὁ κ. Ἐρρίκος Δερμενόν.

— Τὸ ὑπόπτευον, ἐψιθύρισε ἡ Ίουλιέττα.

— Εἶνε ἀκόμη εἰς τὸν κῆπον ;

— Ναί.

— Παρακάλεσέ τον νὰ περιμένῃ ὀλίγον ἀκόμη.

— Τοῦ τὸ εἶπον, κυρία, διότι ἡ δεσποινὴς Καικιλία ἐξερχομένη μὲ εἰδοποίησεν, ὅτι ἠθέλητε νὰ μείνετε μόνη μετὰ τῆς κυρίας Ίουλιέτας.

— Καλλίστα· τώρα, ὅταν σημάνω νὰ εἰσέλθετε.

— Νὰ λοιπόν ποῦ ἡσύχασες, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ, εἶνε ἐκεῖνος. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος θὰ εἰσέλθῃ πρὸ αὐτοῦ.

— Ναί· ἀλλὰ τί ἔχεις ἀκόμη νὰ μοῦ εἴπῃς ; εἶπεν ἡ Ίουλιέττα, ἣτις ἐβιάζετο νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Πιστεύεις λοιπόν μὲ τὰ σωστά σου εἰς τὴν πρόρρησιν ταύτην ;

— Ὡ ! καλὴ μου μητέρα ! ἂν ἔβλεπες ὅ,τι εἶδον, θὰ ἐπίστευες καθὼς ἐγώ.

— Καὶ ἂν ἄλλος τις παρουσιαζέτο ἐνώπιόν σου πρὸ τοῦ κυρίου Δερμενόν, θὰ τὸν ἐνυμφεύεσο ;

— Ναί.

— Εἶσαι βεβαία ;

— Ναί, μαμά μου, ἀπεκρίθη ἡ Ίουλιέττα, ἣτις πεπεισμένη, ὅτι ὁ κύριος Δερμενόν περιέμενεν εἰς τὸν κῆπον, δὲν ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἐρριψοκινδυνεύειν.

— Τότε ἄς τελειώσωμεν γρήγορα τὴν συνδιάλεξιν μας. ὑπέλαβεν ἡ κυρία Βωζέ, ἣτις καίτοι μὴ δίδουσα πίστιν εἰς τὰς προφητείας, ἠθέληεν ἐν τούτοις νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὰ γεγονότα τὴν πρόρρησιν τῆς Καισαρίνης. Περὶ τοῦ κυρίου Δερμενόν ἠθέλα νὰ σοῦ ὁμιλήσω· γνωρίζεις ὅτι ἡ περιουσία του ἡλαττώθη καθὼς καὶ ἡ ἰδική μας. Ἐλαβον περὶ τοῦτου πληροφορίας χθές. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὸν νυμφεύεσαι, δὲν θὰ ἔχεται εἰσόδημα περισσότερον τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων κατ' ἔτος, καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο νομίζω, ὅτι εἶνε ὀλίγον διὰ τοὺς Παρισίους, ἐνῶ τούναντιον...

Ἡ κυρία Βωζέ ἐδίστασε καὶ παρετήρησε τὴν κόρην της.

— Ἐνῶ τούναντιον ; ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ἡ Ίουλιέττα.

— Ἐνῶ ἂν ἐνυμφεύεσο ἄλλον τινά, λόγου χάριν τὸν κύριον Ἐκτορα Κρονδέν, ὅστις σ' ἀγαπᾷ, καθὼς σοῦ ἔλεγα χθές, θὰ ἐγείνεσο πλουσία, πολὺ πλουσιωτέρα, διότι ὁ πατήρ τοῦ κυρίου Κρονδέν ἔχει εἰσόδημα πλεόν τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων. Ἐπειτα, ἀκουσέ με, κόρη μου, ὅ,τι καὶ ἂν λέγουν, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῇ κανεὶς τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπαραίτητα σήμερον καὶ ἰδίως ὅταν πρόκηται περὶ γάμου.

— Δὲν μοῦ ὑπεσχέθης νὰ μὲ ἀφήσης ἐλευθέραν νὰ ἐκλέξω ;

— Ναί.

— Ἄς μὴ κάμνωμεν πλεόν λόγον περὶ τοῦ κ. Ἐκτορος Κρονδέν, μοῦ προξενεῖ φρίκην.

— Ὅπως θέλεις, παιδί μου, καὶ ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν.

Ἡ Ίουλιέττα ἤχησεν.

Ἡ θλακμηπόλος ἐφάνη.

— Ὁ κύριος Δερμενόν περιμένει ἀκόμη ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Βωζέ.

— Ναί, κυρία.

— Νὰ τοῦ εἴπῃς, ὅτι δύναται νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἡ δεσποινὴς Καικιλία, ἣτις πρὸ ὀλίγου ἐπανῆλθε, νὰ εἰσέλθῃ ;

— Ναί.

Ἡ θλακμηπόλος ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἡ Καικιλία.

— Ἐ, λοιπόν, εἶπεν εἰς τὴν Ίουλιέτταν, περιπατεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου.

— Τὸ ἠξέυρω.

— Ἄς ὑπάγωμεν τότε πρὸς συνάντησιν τοῦ μοῦ φαίνεται τοῦτο ἀσφαλέστερον.

— Ἐχεις δίκαιον.

Καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες ἤνοιξαν τὴν θύραν, ἡ Καικιλία καὶ ἡ Ίουλιέττα καταφανῶς συγκεκινημένοι, ἡ κυρία Βωζέ μειδιῶσα μὲ τὰς παιδαριωδίας ταύτας.

Ἡ Ίουλιέττα ἀφῆκε τὸν βραχίονα τῆς φίλης της καὶ εἰς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν κατέβαιναν εἰς τὸν κῆπον, ἔρρηξε κραυγὴν.

Εὐρέθη ἀφηνιδίως ἀπέναντι τοῦ κυρίου Ἐκτορος Κρονδέν.

Ὅτε ὁ Ἐρρίκος παρουσιάσθη, ἡ Ίουλιέττα εἶχε λιποθυμήσῃ.

Ἦτο, ὅσον καὶ ἐκείνη, ὠχρὸς, διότι, καθὼς ἐνθυμούνται οἱ ἀναγνώσται μας, ὁ Ἑρρίκος Δερμενὸν ἐγνώριζεν ὅτι τὸ πᾶν ἐξηρτάτο ἐκ τῆς προφητείας καὶ ἡ κατάσταση, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἦτο ἡ κόρη τῆς κυρίας Βωζέ, ἀπεδείκνυον, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἔδωκε σημασίαν εἰς τὴν πρόρρησιν τῆς Καισαρίνης.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Πρὸς στιγμὴν ἡ σιδηρὰ αὐτοῦ καρδία ἐθερμάνθη ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ πατρικοῦ ἔρωτος. Ἐξεχύθη εἰς ἀγαλλίασιν καὶ μύρια ὅσα ἐπλαττε σχέδια.

— Θὰ ἦναι ὠραία ὡς σὺ ἡ θυγάτηρ μας, εἶπεν, ἡ δὲ περιουσία της ἔσται αἰνίγμα διὰ τὸν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἦναι ἡ βασιλίς.

Καὶ ἐφόρεσεν εἰς τὸν δακτύλον τῆς Γερμανῆς καταφυλῶν αὐτὴν ἐξαίσιον δακτύλιον.

— Εἶναι ὁ δακτύλιος τοῦ γάμου μας, τῇ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς.

Ἡ Γερμανὴ ἀπέδωκε τῷ ἐραστῇ αὐτῆς φίλημα ἀποχαιρετισμοῦ μετὰ τῆς τρυφερότητος γυναικὸς ἐξᾴλου ἐξ ἔρωτος περιπαθοῦς.

Μόλις εἶχε ρίψει τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βαρυτίμου ἐκείνου δακτυλίου.

Ἄλλ' ὅτε ἤκουσε τὴν ἀμαξίαν τοῦ βρόνου κυλιομένην ἐπὶ τῆς ἀμμου τῶν δονδροστοιχιῶν, παρετήρησε φέρουσα εἰς τὰ χεῖλη της τὸ ἐνθύμημα, ὅπερ ἀφῆκεν αὐτῇ.

Ἀφῆκεν ἐλαφρὰν κραυγὴν.

— Ὁπαλιὸς λίθος, εἶπε καθ' ἑαυτὴν. Ἄλλ' ὁ λίθος οὗτος εἶναι πρόξενος δυστυχίας!

Εἶτα ἐζήτησε τὸ τέκνον της καὶ ἐμειδίασεν.

Οὐδὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἠδύνατο νὰ φοβηθῇ δυστύχημα!

Ὁ ἰατρός εἶχεν ἀπέλθει.

Μετ' ὀλίγον κεκμηκυῖα ἀπεκοιμήθη ὑπὸν βαθύν, ἐπιτηρουμένη μόνον ὑπὸ τῶν θαλαμηπόλων της.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς ἐσπέρας ὥρα.

Αἱ θύραι τῆς ἐπαύλειος ἐκλείσθησαν, μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς οἱ ἐπὶ πολλὰς νύκτας ἀγρυπνήσαντες θεράποντες ἐπανῆλθον ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ἠδύνατό τις δ' εἰπεῖν ὅτι ὁ ὕπνος ἐξῆπλωσε τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀνθοβριθοῦς ἐκείνης κατοικίας.

Ἐλαφρὸς τότε κρότος βημάτων καὶ ὀνύχων ἐμπηγμένων εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ἄλλους, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους καὶ κλάδων προστριβομένων ἠκούσθη πρὸς τὴν μεγάλην ὄρῴν, ἣν ὁ Ροβινὼ ὑπέδειξεν ὡς τόπον συνεντεύξεως τοῖς συνενόχοις αὐτοῦ. Ταύτοχρο-

νως δύο κεφαλὰὶ φέρουσαι ἐκτάκτους παραγναθίδας ἐπεφάνησαν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων ὁ μὲν ἦν ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, ὁ δὲ βραχύσωμος καὶ εὐτραφής.

Ὅσῳ ἐλαφρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ θόρυβος, ἠκούσθη ἐν τούτοις ὑπὸ κυνός, ὅστις τὴν νύκτα ἀφίετο ἐλεύθερος ἐν τῷ ἄλλει.

Τὸ ζῶον, ὡς πιστὸς φύλαξ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ εἰμὴ δύο ἢ τρεῖς ὑποκώφους καὶ ἀπέλπιδας ὑλακὰς.

Ἀνθρωπὸς τις μὲ μέλαν πρόσωπον καλυπτόμενον τὸ πλεῖστον ὑπὸ πυκνῆς γενειάδος ἴστατο ὑπὸ τὸν τοίχον ἐν τῷ ἄλλει. Συνέλαβε τὸ ζῶον διὰ τῶν σιδηρῶν αὐτοῦ δακτύλων, καθ' ἣν στιγμὴν τοῦτο ἐφόρμα ἐναντίον του καὶ ἐνέπηξεν εἰς τὸν λαιμὸν του τὴν λεπίδα μαχαίρας πλατείας καὶ ἀμφιστόμου.

Ὁ κύων ἐσφάδασε πρὸς στιγμὴν, συνεστράφη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐσυρεν αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἐν τῷ δάσει, ἀπεσφόγγισε τὴν λεπίδα τῆς μαχαίρας του ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου:

— Ἐλάτε, εἶπεν, ἔγεινεν.

ΚΕ'

Ἡ νύξ βραδέως ἐπῆρχετο, ὡς ἐπόθει ὁ Ραβού, ἀλλ' ἐπῆλθεν.

Ἀφοῦ περιεπλανήθη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἐπίστησε τὴν προσοχὴν τῆς Μαρίνας ἵνα μὴ αὕτη λησμονήσῃ τι ἐκ τῶν ἀναγκαζούντων, ἐτακτοποίησε τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἰταλίδος, οὕτως ὥστε αὕτη νὰ δυνηθῇ νὰ ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ ἐγειρῇ ὑπονοίας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἠσχολήθη νὰ κατασκευάσῃ προσωπεῖον, ὅπερ ἀπέκρυπτε τελείως τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ὅταν κατῆλθε τὴν κλίμακα, ὁ κληῆτερος αὐτῶν φίλος, αὐτὸς ὁ Ζιρὼ δὲν θ' ἀνεγνώριζεν αὐτόν.

Ὁ Ραβού εἶχε γηράσει κατὰ εἴκοσιν ἔτη.

Φενάκη μισοπόλιος, βραχεῖα γενειὰς τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ρυτίδες τινὲς ἐντέχνως χαραχθεῖσαι ἐδίδον αὐτῷ τὴν ὄψιν μικρομποροῦ ἀποσυρθέντος τοῦ ἐμπορίου καὶ μεταβαίνοντος εἰς ὑγιεινὸν περίπατον πρὸς εὐκολίαν τῆς πέψεως.

Ἡ ὄρειχαλκόχρους ἐνδυμασία του ἤρμοζε πρὸς τὸ φέρον αὐτὴν ἄτομον.

Ὁ Ραβού εἶχεν ἐξέλθει ἐνωρίς.

Ἡ συνέντευξις εἶχεν ὀρθισθῆ τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἐκκρόνισε τὸ ὠρολόγιόν του πρὸς τὰ δημόσια ὠρολόγια, ἅτινα συνῆντησε, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην ὄρῴν, εἰς ἣν θὰ συνῆντα τοὺς συνενόχους του.

Ὁρεῖλομεν, ἵνα ὦμεν ἀληθεῖς, νὰ ἡμολογήσωμεν ὅτι ἡ καρδία τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου ἐπαλλε συχνότερον τοῦ συνήθους καὶ ἀτάκτως ὅτι ἡ περιπέτεια, εἰς ἣν ἐδίδατο, περιπέτεια ἐν τοσαύτῃ ἀντιθέσει πρὸς τὸν χαρακτῆρά του τὸν εἰρηνικὸν καὶ δυναμένην ν' ἀπολήξῃ τραγικῶς, ἐπροξένει αὐτῷ φρί-

κην καὶ ὀδύνην. Ἦθελε δὲ προθύμως ὀπισθοχωρήσει ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀναζητήσῃ ἕτερα μέσα ἤττον ἐπικίνδυνα, ἵνα ἱκανοποιηθῇ τὴν τιμὴν του ὡς προσβληθέντος συζύγου.

Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον ἤδη νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Τὸ μοιραῖον ἐδράξατο αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὤθει πρὸς τὰ πρόσω.

Δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄστατος εἰς τοὺς φίλους του! Ἦθελε νὰ ἐκτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Ροβινὼ καὶ τῶν ἄλλων!

Παραδόξον ἀποτέλεσμα χαρακτῆρος ἀσθενοῦς καὶ ἀσταθοῦς!

Ἐκλονίζετο κατὰ στιγμὰς ὡς οἰνοβαρής, διαβάται δὲ τινες ἐνόμιζον αὐτὸν ἐν μέθῃ διατελοῦντα. Ἐλιποψύχει καὶ οἱ πόδες του ἔτρεμον.

Πλησίον τῆς ἀψίδος τοῦ Ἀστέρος δύο κτίσται μεταβλίνοντες εἰς τὴν κατοικίαν των εἶπον ἰδόντες αὐτὸν μεγαλοφώνως:

— Ὁ κακόμοιρος δὲν βλέπει ἐμπρὸς του ἀπὸ τὸ κρασί! εἶπεν ὁ εἰς.

— Τὸ ἐπιε μὲ τὴν ποτιστῆρα, προσέθηκεν ὁ ἕτερος.

Ὁ Ραβού πληγείς ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ του ἠγορήθη καὶ ἤρξατο βαδίζων ταχύτερον, βαίνων κατὰ τὴν λεωφόρον Ἐϋλώ.

Ἦτο καιρὸς ἄλλως τε.

Ἡ στιγμὴ ἤγγιζεν.

Ἐχρησάσθη μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς οἰκίας του μέχρι τῆς ἀψίδος τοῦ Ἀστέρος.

Ὅτε εἶδε μακρόθεν τοὺς τοίχους τοῦ ἄλλους τῆς Γερμανῆς, τὴν μεγάλην ὄρῴν, ἣς τὸ μέλαν φύλλωμα καθαρῶς ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ ἀνερέλου στερεώματος, ἦτο σχεδὸν ἡμίσεια μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Πᾶσα ὑπεροχὴ ἐκεῖ ἦν σιωπηλὴ καὶ ἤρεμος.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν λευγῶν ἀπὸ τῶν Παρισίων ἐν τῷ βᾶθει νορμανδικῆς κοιλάδος.

Μόλις ἤκουετο μακρόθεν ὁ συριγμὸς ἀμαξοστοιχίας διελαινούσης διὰ τῶν ἀγρῶν, ἡ αἰ ὑλακαὶ κυνὸς εἰς τὰς ἀραιὰς κατὰ τὸ διαιμερίσμα ἐκεῖνο ἐπαύλει.

Εὐωδίαι ἀνθέων ὀρροισθέντων ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς αὔρας ἠρωμάτιζον τὸν ἀέρα, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ραβού ἐν νάρκῃ διατελῶν ἐλησθῆναι σχεδὸν τὸν λόγον τῆς ἐλεύσεώς του, ὅτε ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς ἐπαύλειος τῶν πυργίσκων ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κραυγὴν ὀδύνης καὶ παραπονὸν πάραυτα ἐκλείψαν.

Ἡ κραυγὴ ἐκείνη, ὅσῳ καὶ ἂν ἦν ἄσθενης, ἐπάγασεν αὐτὸν μέχρις ὀστέων.

Ἐμάντευσε μᾶλλον ἢ ἤκουσεν αὐτὴν, ἐνόμισε δὲ ὅτι τὴν ἀνεγνώρισε.

Βεβαίως ἠπατάτο.

Ἐτεῖνε τὸ οὖς καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς ὀρούς ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του.

Πλὴν οὐδεὶς ἤκουετο κρότος, ἡ σιγὴ δὲ πάντοτε ἐπεκράτει βαθεῖα.

Δὲν ἐφαίνετο φῶς εἰς τὸ ἄλλος.

Τὸ πᾶν ἐφαίνετο κοιμώμενον.

Ἡ κραυγὴ ἐν τούτοις ἐκείνη ἐτρόμαξεν αὐτόν.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἣν ἤκουσεν, ἀντήχει ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ εἰλκυεν αὐτόν, ὡς εἰ τὸν ἐκάλει εἰς βοήθειαν.

Ἄλλως τε αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο καὶ οἱ τρεῖς λησταὶ δὲν ἐφαίνοντο.

Ἰπὸ τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων ἐπειράθη νὰ ἴδῃ τὸ ὠρολόγιόν του, εἶδε δὲ ὅτι ἡ προσδιορισθεῖσα διὰ τὴν συνέντευξιν ὥρα εἶχε παρέλθει.

Ἄνυπεμονησία κατέλαβεν αὐτόν.

Ἄδημονῶν ἀνερριχθῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου ὡς εἶχε πράξει τὴν προτεραίαν.

Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὸ ἄλσος καὶ ἀνεζήτησε τὴν πρὸς τὴν ἔπαυλιν ἄγουσαν.

Εὐκόλως ἀνεύρεν αὐτήν.

Φθὰς πλησίον τοῦ οἴκου ἔστη καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Ἀσθενὲς φῶς ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς παραθύρου εἰς τὸ ἕτερον καὶ ταχέως κατῆλθεν ἀπὸ τοῦ δευτέρου εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸ ἰσόγειον, ἔνθα εἰσέδυσεν εἰς τὸν διάδρομον.

Εἶτα μικρὰ θύρα πρὸς τοὺς κήπους ἐφωτίσθη αἴφνης.

Ἦτο ἀνοικτή.

Τὸ φῶς ἐφάνη ἐκεῖ καὶ ἐσβέσθη.

Διαδοχικῶς δὲ τρεῖς ἄνδρες ἐξῆλθον καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ ὁ Ραβού ἵστατο ἀκίνητος.

Ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν τούτων ἐκράτει δέμα, ἡ θεία τοῦ ὁποίου τῷ συνεκίνησε τὴν ψυχὴν.

Θὰ ἦτο βεβαίως τὸ παιδίον.

Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι μετὰ προσοχῆς βαινοντες, ἐφθασαν μέχρι τοῦ περιτειχίσματος καὶ ἀνερριχθῆσαν ἐπ' αὐτοῦ, καθ' ὃ μέρος πρὸ ὀλίγου ἀνερριχθῆ ὁ Ραβού.

Ἠκολούθησαν αὐτούς.

Ἐν τῷ οἴκῳ ἡ αὐτὴ σιγὴ θανάτου ἐπεκράτει.

Ἐνῶ ἦτο ἔτι ἰπασσὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ἄλσους, ἤκουσε φωνὴν καλοῦσαν αὐτόν.

Ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Ροβινώ.

— Εἶμαι ἐδῶ, εἶπε.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν. Ἐτελείωσεν.

— Καὶ τὸ παιδίον :

— Τὸ χρῆμα πρῶτον, εἶπε τραχεῖα φωνή. Ὁ Ραβού ἐπλήρωσεν, ἀλλ' ἔτρεμε ψυχρὸς ἰδρῶς κατέκλυζε τοὺς κροτάφους του.

Ἐνῶ ὁ δικηγόρος ἐμέτρα τὰ χαρτονομίσματα, ὁ Ραβού ἠννόησεν ὅτι εἶκον αὐτὸν κατὰ μέρος.

— Θέλεις ἓνα ἐνθύμημα ἀπὸ τὴν μητέρα ; ἠρώτησέ τις αὐτόν.

Ἦτο ὁ Περὲξ.

Ἐν τῷ σκότει εἶδεν ἀπαστράπτοντα δακτύλιον.

— Πόσον ;

— Πεντακόσια φράγκα.

— Ἔστω.

Ἄλλ' αἴφνης ὀπισθοχώρησε.

— Πῶς τὸ ἐπήρως ;

Ὁ Ἰσπανὸς ἀπεκρίθη γρυλλίζων :

— Ἀπὸ τὸ δάκτυλο τῆς ὠραίας.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Ραβού δι' ὑποκόφου φωνῆς, τὴν ἐφάνευσες ;

— Εἶσαι τρελλός, εἶπεν ὁ Περὲξ. Κι-μαῖται.

Καὶ προσέθηκε :

— Ἄν δὲν τὸ θέλῃς ἀφῆσέ το. Μὲ αὐτὸ ἤμπορεῖ καμμίαν φορὰν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ παιδί της. Ποῖος τὸ ζεῦρει !

Τῆς συμφωνίας συντελεσθείσης καὶ ἐκ-

πληρωθείσης, οἱ τρεῖς ἐκείνοι ἄνθρωποι ἐξηφανίσθησαν ὡς εἰ πνοὴ ἀνέμου ἀνήρπασεν αὐτούς.

Ὁ Ραβού ἔμεινε μόνος μὲ τὸ φορτίον του.

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἵνα ἐπανίδῃ τὴν Γερμανὴν, ἣν δὲν ἤδυνάτο νὰ μισήσῃ, καὶ νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ἡ ἀπώλεια τοῦ ὁποίου θὰ ἐφόρευεν ἴσως αὐτήν. ἀλλ' ἄοριστον αἰσθημα φόβου μεμιγμένον μετ' ἀγρίας χαρᾶς συνεκράτησεν αὐτόν καὶ ἀπερχόμενος ἐκείθεν διηυθύνθη πρὸς τὸ Ὠτεῖλ, ἵνα ζητήσῃ μέσον μεταφορᾶς.

Καθ' ὁδὸν συνήντησε πλάνητα νυκθόβατην, ὅστις ὠδήγησεν αὐτόν εἰς τὸ βουλευτάρτον Κλισύ.

Τὴν τρίτην ὥραν τὸ παιδίον ἐκοιμᾶτο ἐν τῇ ἀγκαλίᾳ τῆς Μαρίνας, ἣτις δὲν ἔπαυεν ἀναφωνοῦσα :

— Χριστὲ καὶ Παναγία ! Τί καλοκαμωμένη ! τί ὠραία !

Ἡ Ἰταλίς ἀπῆλθε τὴν ἐπιούσαν διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς Μασσαλίας, χωρὶς οὐδεὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς αὐτήν καὶ εἰς τὸ πολύτιμον φορτίον, ὅπερ μεθ' αὐτῆς ἔφερε.

Ἐφῆρην ἐπίσης ἐν μικρῷ κιβωτίῳ ἐν τῷ βάθει τοῦ μαρσίπου της τὰ σπάργανα τῆς ἀτυχοῦς κόρης καὶ τὸν δακτύλιον τῆς μητρὸς της.

Ὁ Ραβού, ὅτε ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς οἰκίας, εἰς ἣν κατόκει, εἰσῆλθε χωρὶς οἱ θυρωροὶ νὰ ἐνοήσωσιν οὐδὲ τὴν ἐξοδὸν οὐδὲ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ.

Τὸ ἐγκλημα εἶχε τελεσθῆ, ἀλλ' οὐχὶ ὡς εἶχε προῖδει ὁ σύζυγος τῆς Γερμανῆς.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπανέλαβε τὸν συνήθη αὐτοῦ βίον, μετὰ βαθείας δὲ καταπλήξεως ἀνέγνωσεν εἰς τὰς ἐσπερινὰς ἐφημερίδας τὰ ἐξῆς :

«Φοικῶδες ἐγκλημα διεπράχθη τὴν παρελθούσαν νύκτα εἰς τὴν λαμπρὰν ἔπαυλιν τῶν Πυργίσκων, ἀνήκουσαν, ὡς λέγεται, εἰς ἓνα τῶν πλουσιωτέρων τραπεζιτῶν μας.

»Νεαρὰ γυνή, κατοικοῦσα ἐν αὐτῇ, εὐρέθη τὴν πρωΐαν ταύτην φονευμένη ἐν τῇ κλινῇ της.

»Ἐπλήγη διὰ μαχαίρας μετὰ πλατείας καὶ ἀμφοστόμου λεπίδος πληξάσης αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν.

»Ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἀκαριαῶς.

»Ἡ αἰτία τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ἡ κλοπή.

»Οἱ ἀδάμαντες τῆς νεαρᾶς ταύτης κυρίας μεγίστης ἀξίας, ἐκλάπησαν, ὡς καὶ διάφοροι ἀξίαι καὶ ποσὰ σπουδαῖα εὐρισκόμενα ἐντὸς τῶν ἐπίπλων ἢ περιεχόμενα ἐν τινι γραφείῳ, οὕτινος τὸ κλειθρον διερρήχθη.

»Αἱ γυναῖκες τῆς ὑπηρεσίας, αἵτινες διενυκτέρευον εἰς τὴν πτέρυγα τὴν ὑπὸ τῆς κυρίας των καταχρυσμένην, ἐφιμώθησαν, ἐνεκλείσθησαν ἐν ὑπογείῳ ὑπὸ τῶν κακούργων καὶ ἠπειλήθησαν διὰ θανάτου, ἂν ἐξέβαλον τὴν ἐλαχίστην κραυγὴν.

»Περίεργος λεπτομέρεια :

»Οἱ κλέπται ἐβεβαίωσαν τὰς θεραπεινίδας ταύτας ὅτι δὲν θὰ ἐκκαποῖον τὴν κυρίαν των, ὅτι δὲ μόνον τὸ χρῆμά της ἤθελον, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ζωὴν αὐτῆς.

»Οἱ ἀμαξήλαται καὶ οἱ τῶν σταθλῶν θεράποντες κατεκλίνοντο εἰς τὰ δι' αὐτοὺς προωρισμένα διαμερίσματα καὶ οὐδὲν ἤκουσαν.

»Μόνον περὶ τὴν ὁδόσῃ τῆς πρωΐας ἀνεκαλύφθη τὸ ἐγκλημα, τῶν κηπουρῶν ἀποφασισάντων νὰ εἰσέλθωσι καὶ ἐκπεπληγμένους διὰ τὴν σιγὴν τὴν ἐν τῷ οἴκῳ.

»Οἱ κακούργοι πολλοὶ ὄντες, ἔφερον προσωπίδας.

»Πιστεύεται ὅτι ἡ ἀρχὴ εὐρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴγνη των.»

Ὁ Ραβού ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Ἡ κραυγὴ λοιπόν, ἣν ἤκουσεν, ἦτο κραυγὴ ἀγωνίας.

Ἦτο παράπουν τῆς Γερμανῆς ἐκπνεούσης.

Περὶ τοῦ παιδίου οὐδὲν ἔλεγον ! Θὰ ἴδωμεν παρευθὺς τὸν λόγον τῆς τοιαύτης ἐπιφυλάξεως.

Ὁ βαρόνος ἐπλήγη θανασίμως ἐκ τῆς καταστροφῆς ταύτης.

Ἄλλὰ χωρὶς νὰ δακρύσῃ ὑπέστη τὴν φοβερὰν ταύτην ὀδύνην !

Ἄπασα ἡ εὐδαιμονία, ἡ μεθύσκουσα αὐτὸν τὴν προτεραίαν, ἐξέλιπε διὰ μιᾶς.

Ἡ ἀλαζονία του ἐβλήθη ὅσον καὶ ὁ ἔρωσ αὐτοῦ.

Πῶς ! προσέβαλόν αὐτόν, τὸν ἐξισοῦμενον πρὸς πρίγκηπας καὶ αὐτοκράτορας, αὐτὸν πρὸς ὃν ὠμίλει τις ἀσκειπῆς, οὕτινος τὸ ὄνομα ἀντήχει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ κόσμου !

Τὸ δευτερον ἦδη φόνος ἐτελεῖτο ἐν τῷ οἴκῳ του.

Τὴν πρώτην φορὰν ἐφόρευσαν τὸν πατέρα του.

Σήμερον αὐτὸν τοῦτον προσέβαλον ἀγνωστοὶ καὶ τῷ ἀφήρουν ὅτι εἶχε προσφιλέστερον : τὴν ἐρωμένην του καὶ τὸ νεογνόν, ὅπερ ἐπίσης τόσον τρυφερῶς ἠγάπα !

Πρὸς στιγμὴν ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἐτραχύνθη : ἀληθῆς καὶ ὑπόκωφος μανία κατέλαβεν αὐτόν.

Ἀπώθησεν ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ὅτι ὑπελείπετο φιλόανθρωπον καὶ γενναῖον ἐν αὐτῷ καὶ ὡς εἰ ἐν τῇ Γερμανῇ ἀπώλεσε τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαίρεσιν, κατέστη ἐνώπιον τοῦ πτώματος αὐτῆς ὁ ἀνὴρ ὁ ἐκ μετάλλου, ὁ ἀλαζών, ὁ κατηρῆς καὶ τυραννικός, ὃν οἱ Παρίσιαι θὰ ἐγνωρίζον ἀπὸ τῆς μοιραίας ταύτης ἡμέρας.

Τὸ σχέδιόν του κατήρτισεν ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Εἶχε λογαριασμὸν πρὸς ἐξόφλησιν ὑφισταμένον μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῶν αὐτουργῶν τοῦ καταχθονίου ἐκείνου ἐγκλήματος.

Περὶ τοῦ κλαπέντος χρημάτος, τῶν ἀδελφάντων, τῶν ἀξίων οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο.

Κοινὸ κλέπται θὰ ἐξετέλεσαν τὴν τοιαύτην κλοπὴν.

Ἄλλὰ τί ἤθελον τὸ παιδίον ;

Εἰς μάτην ἐπειράτο νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο.

Περὶ τοῦ συζύγου τῆς Γερμανῆς οὐδὲ κἂν ἐσκέφθη.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Θ' Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν, διότι ἐν τῇ ὑπερφηάνῳ αὐτοῦ χρηστότητι ἠσχύνοτο ν' ἀπατήσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ἦτο ὅμως ἀνάγκη νὰ πράξῃ οὕτως, καθόσον ἐπρόκειτο περὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς προσφιλοῦς του κόρης.

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ἐπανέλαθε :

Πρέπει νὰ σοὶ εἶπω σήμερον κατὶ τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζεις.

— Τί ;

— Δὲν σοὶ εἶπα ποτὲ πῶς ὀνομάζομαι.

— Ἀλήθεια.

— Λοιπόν, εἶπε μετὰ στιγμαῖον διαταγμὸν, ὀνομάζομαι κύριος Δελώρμ.

— Κύριος Δελώρμ, ἐπανέλαθε.

— Φυσικῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ὀνομάζεται κυρία Δελώρμ, καὶ σὺ εἶσαι δεσποινὴς Δελώρμ.

— Χρυσουγὴ Δελώρμ.

— Ναί, ναί.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη.

— Δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σοὶ εἶπω ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπανέλαθε ὁ κόμης, δύνασαι λοιπὸν τώρα νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸν κήπον.

Καὶ ἐξῆλθεν ἡ κόρη τῆς αἰθούσης ἐπαναλαμβάνουσα :

— Εἶμαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη.

Ὁ κόμης ἐπορεύθη πρὸς τὸν κ. Βάν' Ὁσσην, ὅστις περιεπάτει ὑπὸ τὴν δένδροστοιχίαν καπνίζων.

— Ἡ θυγάτηρ σου φαίνεται χαρούμενη, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός, ἐπέρασε πλησίον μου, καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε, ἀλλὰ προσήλωσε ἐπάνω μου μυστηριώδες βλέμμα.

— Ἡ Χρυσουγὴ γνωρίζει ὅτι ἡδύναμην νὰ τῇ εἶπω περὶ τῶν σχεδίων μας· μόνον, ἐνῶ συνωμίλου, σχεδὸν ἐξ ἀνάγκης, ἐπέφερον μικρὰν τροποποίησιν.

— Ποῖαν ;

— Ἡ κυρία Δελώρμ δὲν θὰ ἦναι ἐξεδέλφη ἢ θεία τῆς Χρυσουγῆς, ἀλλὰ θὰ ἦναι μήτηρ τῆς· ἄλλως τε, εἶναι καθόλου ἀνταξία τοῦ τίτλου αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Βάν' Ὁσσην ἐφαίνετο τεθλιμμένος.

— Χμ, χμ ! ὑπέλαθε, δὲν μοῦ ἀρέσει αὐτὸ πολὺ.

— Διατί ;

— Διότι θὰ ἔχῃς ἀργότερα στενοχωρίας καὶ ἀμνηχανίας.

— Ἴσως, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα τί νὰ εἶπω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔλαβα τὴν ἀπόφασιν αὐτήν.

Καὶ ἵνα δώσῃ ὁ κόμης εἰς τὸν φίλον του πλήρη ἐξήγησιν, τῷ εἶπε τοὺς λόγους τῆς Χρυσουγῆς.

— Τέλος ἄς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα νὰ τρέχωσι τὸν ροῦν των, εἶπεν ὁ Βάν' Ὁσσην· θὰ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν τὰ ἀποτελέσματα.

Z'

Ἐν ὁμίχλῃ.

Ἡ νύξ εἶναι ἀσέληνος καὶ ζοφερά. ὁμίχλη ἐπιπλανᾶται ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν λόφων καὶ κατέρχεται συμπεπυκνωμένη εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ ὅμως εἶναι ἤρεμος καὶ ὑπόθερμος, καίτοι ὀκτωβριανή. Ὁ ἄνεμος πνέει τόσον ἐλαφρῶς, ὥστε μόλις κινεῖ τὰ φθίνοντα φύλλα, ἅτινα μένουσιν εἰσέτι ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων.

Εἰς ἀπόστασιν δικασίων μέτρων ἀπὸ τῆς Κορδελιέρης, ἐκεῖ ἐνθα διασταυροῦται ἡ γειτονικὴ ὁδός, ἡ ἀπὸ Σαμπινέλ εἰς Λογκιγιὸν ἄγρουσα, μετὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ νομοῦ, ἀνὴρ κεκαλυμμένος ἐν μηλωτῇ μαύρου χρώματος περιεπάτει ἀπὸ τετάρτου τῆς ὥρας περίπου.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν. Βαδίζων βραδέως κατὰ μῆκος τοῦ πρανοῦς ἐσκεπτετο. Ὁ Ἀδριανὸς ἀκριβῶς εἶπεν δὲν ἦτο ὑπερευχαριστημένος εὐρισκόμενος ἐκεῖ. Ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάν, τοῦ ὁποῖου ἠγνόει τὰ καταχθόνια σχέδια, ἐβλεπεν ὅτι ἐροίφθη εἰς ριψοκίνδυνον ἐπιχείρησιν, ἥτις ἡδύνατο νὰ ἔχῃ σοβαρώτατα ἀποτελέσματα, τούτου ἕνεκεν ἦτο περίφροντις καὶ τετραγαγμένος μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, διότι ἐπὶ τέλους ἡ σηνεῖδής του — καὶ εἶχεν ἀκόμη συνειδησιν — δὲν ἔπαυε κρᾶζουσα αὐτῷ : «Θὰ διαπράξῃς ἀτιμίαν !»

Ἄτυχῶς ὅμως δὲν ἐπίστευε πλέον ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀνέλθῃ τὴν ὀλισθηρὰν κλιτύν, εἰς ἣν εὐρίσκετο, καὶ διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν φωνὴν τῆς θορυβηθείσης συνειδησεῶς του, ἐζήτηε νὰ καθησυχάσῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ μυσᾶρον καὶ ἐγκληματικὸν τῆς πράξεώς του· ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ιδεάν ταύτην, ἄλλως δὲ πῶς θὰ ἡδύνατο ν' ἀκούσῃ τοὺς ἐνδοιασμοὺς αὐτοῦ καὶ νὰ ποιήσῃ εὐγενῆ χρῆσιν τῆς θελήσεώς του ; Δὲν ἦτο πλέον αὐτεξούσιος, ἐξηρηᾶτο ἐκ τοῦ ἀμειλίχτου ἐχθροῦ τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὃν ἀπετύφλου ἡ ἐμπάθεια καὶ ὅστις μόνον τὸ μίσος αὐτοῦ ἐγνώριζεν, ἐξήσκει ἡδῆ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν. Ὁ ὑποκόμης ἦτο ὁ κακὸς δαίμων τοῦ μαρκησίου, ἡ δὲ ἐπήρεια τοῦ ἀχρείου τούτου, θὰ εἶχεν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ νέου.

Ὅτε ὁ μαρκήσιος προεχώρησε κατὰ δέκα περίπου βήματα, ἔστη αἴφνης καὶ ἔτεινε τὸ οὖς, μηδὲν ὅμως ἀκούσας, ἐξηκολούθησε περιπατῶν καὶ βυθιζόμενος εἰς τὰς σκέψεις του.

Τέλος ἠκούσθη μακρόθεν πρὸς τὸ Σιρκούρ κρότος ἀμάξης.

— Αὐτὸς εἶναι, ἐψιθύρουν ὁ Ἀδριανός, ὅστις ἔστη ἔν' ἀκούσῃ.

Ἄκων ἀνεσκίρτησεν. Ἡ ἀμάξα προυχώρησε ταχέως, ὁ δὲ θόρυβος ἐγίνετο εὐκρινέστε-

ρος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Μετ' ὀλίγον τὸ φῶς δύο φανῶν διέσχισε τὴν ὁμίχλην καὶ μετὰ δύο λεπτά κατὰ διαταγὴν τῶν ἐντὸς ἡ ἀμάξῃ ἔστη.

Ἠνεώχθη ἡ θυρὶς τῆς ἀμάξης καὶ κατήλθεν ὁ ὑποκόμης. Ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Ἐδῶ εἶσαι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, καλά, τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. Ἡ νύξ εἶναι ὠραία, ἐπίτηδες δι' ἡμᾶς ! Ὁ διάβολος διὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ ἔσβυσε ὅλα τὰ κηρία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀσφίκε τὸν καπνὸν ἐκ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ λέβητος.

Κατήλθε καὶ ὁ ἀμαξηλάτης. Ὁ ὑποκόμης τῷ εἶπε χαμηλοφώνως λέξεις τινάς, συνοδευόμενας ὑπὸ κινήματος, λαβῶν δὲ τότε ἓνα τῶν ἵππων ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, ἔσυρε τὴν ἀμάξην μακρὰν τῆς ὁδοῦ. Ἐκεῖ, μολοντί ἐκρύπτετο ὑπὸ φραγμοῦ, ὅστις περιέστερε τὴν ὁδὸν καὶ ὑπὸ τῆς ὁμίχλης, ἐκάλυψεν ὅμως διὰ σκεπάσματος τοὺς φανούς· ἦτο τοῦτο ἐκ περισσοῦ προφυλακτικὸν μέτρον λαμβανόμενον κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑποκόμητος.

— Ἡὺρα καλὴν ἀμάξην, εἶπεν οὗτος τῷ Ἀδριανῷ· σὺ, ὡς ἐκ τῆς ὁμίχλης, δὲν ἡδυνήθης νὰ ἴδῃς τοὺς ἵππους, σοὶ ἐγγυῶμαι ὅμως ὅτι δὲν εἶναι ἀσθματικοί, τουναντίον, εἶναι ἐξαιρετοὶ καὶ ἀκούραστοι.

— Τοὺς ἤκουσα ἐρχομένους.

— Μὲ περιέμενες πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ εἴκοσι περίπου λεπτῶν.

— Δὲν ἐβράδυνα ὅμως καὶ νομίζω ὅτι δύναμειν ἀφόβως νὰ πλησιάσωμεν πρὸς τὴν Κορδελιέρην. Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, ἴδου μεταξὺ αὐτῶν τῶν δένδρων ἄρχεται ἡ ὁδός, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἐκεῖ.

Καὶ ἐπροχώρησαν ἐν μέσῳ τῆς χέρσου.

— Μολοντί νομίζω ὅτι ἐδῶ μόνον γλαύκας δύναμειν ν' ἀπαντήσωμεν, ἐπανέλαθε ὁ ὑποκόμης, ἐν τούτοις ἄς μὴ ὀμιλῶμεν δυνατά. Τί ὥρα εἶναι ;

— Ἦκουσα νὰ σημαίνῃ τὸ ὠρολόγιον τῆς Σαμπινέλ τὴν δεκάτην.

— Ναί, θὰ ἦναι τώρα δέκα καὶ ἡμίσεια περίπου.

— Ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ φθάσῃ προτιήτερα, ἡμεῖς θὰ ἡμεθα ἐκεῖ, ὥστε ἡ ὑπόθεσις ἐπιτύχει.

— Ὡς προεῖδες, ἡ Χρυσουγὴ ἦλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου· ἐγὼ ἤμην κρυμμένος πλησίον τοῦ τοίχου, ἐντὸς κισσοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐβλεπεν ἄλλον ἐκτὸς αὐτῆς, τῆς ἐφώνησα σιγὰ σιγὰ τὸ ὄνομά της. Μὲ ἤκουσε, μὲ εἶδε καὶ ἐπλησίασεν. Ἡ ἐπιστολή μου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας της· τὴν ἔλαβε καὶ ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ τὴν ἀνέγνωσεν, ὕστερον δὲ μοὶ εἶπε :

— Ναί, ναί, θὰ ἔλθω.

Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ἐσχίζεν εἰς μικρὰ τεμάχια τὴν ἐπιστολήν, ἐγὼ κατέβην τοῦ τοίχου.

— Ἴδου πῶς κατεβαίνει τὸ πνεῦμα εἰς τὰς νέας, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ ὑποκόμης, συνοδευὼν τοὺς λόγους τούτους μὲ εἰδεχθὲς μειδιᾶμα.

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κατοικίαν, φρονίμως ὅμως φερόμενοι, ἔμειναν σιωπηλοί. ἐπροχώρησαν δὲ μετὰ προφυλάξεως, ὅσον τὸ

δυνατόν ἐλάχιστον προξενούντες θόρυβον καὶ ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῆς μελαγχολικῆς σκιάς τῆς παλαιᾶς κατοικίας, ἦν ἐκαλυπτεν ἡ ὀμίχλη.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὁ ὑποκόμης εἶδεν ὅτι ἡ θύρα αὕτη ἦτο ἡμιάνοικτος καὶ τοῦτο παρετήρησεν εἰς τὸν Ἀδριανόν.

— Ἡ μικρὰ ἔλαβεν ἐκ τῶν προτέρων τὰς προφυλάξεις τῆς, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ. Ἐξ ἄπαντος, ἀγαπητέ, ἡ ἀφελῆς αὕτη κόρη εἶναι πολὺ πανούργος ἢ ὅσον ὑπέθετες. Μὲ ὅλα ταῦτα θὰ ἔχη τὸν νοῦν τῶν ὁμοφύλων αὐτῆ.

Καὶ ὠθήσας ὀλίγον τὴν θύραν προέκυψεν ἐντὸς τοῦ κήπου τὴν κεφαλὴν.

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι βλέπω φῶς εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Χρυσαιγῆς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ.

— Ἄς περιμείνωμεν.

Καὶ προσήλωσεν τὸ οὖς, ἵνα ἀκούσῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ἐντὸς τοῦ κήπου πανταχοῦ ὅμως τοσαύτη ἐπεκράτει σιωπῆ, ὥστε ἠδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τὴν πτῆσιν νυκτερίδος. Αἶφνης ἀσυνήθης καὶ παράδοξος θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρωσίμου ταύτης σιωπῆς, ὅμοιος πρὸς διηνεκεῖς ἐκπυρσοκροτήσεις. Οἱ ἦχοι ἐκείνοι, οἵτινες ἐπολλαπλασιαζόντο ὑπὸ τῆς ἠχούς καὶ οἵτινες οὐδέποτε ἴσως ἠκούσθησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ χέρσῳ, διέσχίζον τὴν ὀμίχλην καὶ παρήγον ἐν τῷ ἀέρι βρόμον, ὅμοιον πρὸς τυφεκισμούς.

Ὁ ὑποκόμης ὠρθώθη ἀποτόμως, ὡσεὶ ἐχιόνα ἐδῆξεν αὐτόν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανός.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἠλπίζον ποτὲ νὰ τὸ ἀκούσω εἰς τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός.

Ὁ θόρυβος ἐξηκολούθει ἠχηρότερος.

Ὁ ὑποκόμης ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ μαρκησίου.

— Τρέμεις, εἶπε· μήπως φοβεῖσαι;

— Ἀνησυχῶ, τὸ ἁμολογῶ, μὲ ἐκυριεύσεν ἀόριστος φόβος.

— Ἄ! ἄ! ἀληθῶς; λοιπὸν, ἀγαπητέ, αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἀκούεις, εἶναι τὸ κλικ-κλάκ μαστιγίου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τις εἰς χεῖρας, πολὺ γυμνασμένος.

— Τί! μαστίγιον προξενεῖ τὸν καταχθόνιον αὐτὸν κρότον;

— Ναί, τίποτε ἄλλο. Βλέπεις πόσον μερικὰ πράγματα φαίνονται φοβερὰ εἰς τὸ σκότος. Κλικ-κλάκ, κλικ-κλάκ, ὠρκεῖον παιγνίδι, αἶ! Γνωρίζω ποῖος εἶναι αὐτὸς ὅστις διασκεδάζει καὶ διακαρττεῖ τὴν νυκτερινὴν σιωπὴν· εἶναι ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνοικιαστοῦ ἀμαζῶν εἰς Λογκιγιόν, πιθανὸν νὰ ἔφερε κανένα εἰς Βονδέρῳ ἢ εἰς Βάρην. Εἶναι σωστός κατοικὸς τῆς Καμπανίας, δυνατός ὡς βράχος· ἔχει χεῖρι σιδερένιου, οἷοι μὲ μίαν γροθιά ἡμπορεῖ νὰ φονεύσῃ βοῦν.

Ὁ θόρυβος τοῦ μαστιγίου ἔπαυσε. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀμαξηλάτης δὲν θὰ ἦτο μακρὰν τῆς διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ, διότι ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἤκουσαν εὐκρινῶς τὴν βραγχνῶδη αὐτοῦ φωνήν:

— Χοῦ, Βιβί, ὄρμιο τώρα, ἄ.

Μετὰ ἐπανειλημμένα κλικ-κλάκ ἀκούσθησαν τ' ἀνωτέρω καὶ ἐπεκράτησε πάλιν σιωπῆ. Μετὰ στιγμὴν ἠκούσθη θόρυβος θύρας ἀνοιχθείσης, ὅστις ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες παρεμόνευον.

— Ἦκουσες; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός, οὔτινος ἡ καρδίκα ἐπαλλε σφοδρότατα.

— Ἐκείνη εἶναι, ἐκείνη. ἔρχεται, πρόσεξε νὰ μὴ λιποψυχῆς. Θὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ περάσῃ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, καὶ ἔπειτα τὴν πέρνεις ἀμέσως εἰς τοὺς βραχίονάς σου, τὴν σηκώνεις ὡς πτερόν καὶ φεύγομεν τάχιστα.

— Ἐὰν ὅμως φωνάξῃ καὶ ζητήσῃ βοήθειαν;

— Τῆς φράξεις τὸ στόμα μὲ ἓνα μεγάλο φίλημα.

Ἀμφότεροι προσήλωσαν τὸ οὖς.

— Ἀκούω θόρυβον εἰς τὸν διάδρομον, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— Ναί, νὰ τὴν, σιωπῆ!

Ὁ ὑποκόμης ἠμηνέριζε τὴν θύραν, ἔθηκε τὸν πόδα ἐντὸς τοῦ κήπου καὶ παρετήρησεν.

Ἦκούοντο νῦν εὐκρινῶς οἱ βηματισμοὶ ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὁ δὲ ὑποκόμης παρετήρησεν φῶς κινούμενον ἐν τῇ ὀμίχλῃ ὡς πυγολαμπίς.

— Ἡ μικρὰ φέρει μαζὴ τῆς φανάρου, ἐσκέφθη.

Αἶφνης τὸ κινούμενον φῶς διεπέρασε παντελῶς τὴν ὀμίχλην, ἀμέσως δὲ ὁ ὑποκόμης ἔλαβε τὸν νέον ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὃν ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς, καὶ παρελθὼν τὸν τοῖχον, ἔσυρεν αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν δέκα βηματων.

Ἀνὴρ φέρων φανὸν ἐφάνη ἐπὶ τῆς θύρας.

Ἦτο ὁ κόμης Δελασέρ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐρρίγησε σύσσωμος ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ ὑποκόμης ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του πολύκροτον καὶ ἴστατο ἑτοιμὸς νὰ πυρβολήσῃ κατὰ τοῦ γέροντος.

— Ἡ Χρυσαιγῆ! τὰ εἶπεν ὅλα εἰς τὸν πατέρα τῆς!

Αὐτὸ ἐσκέφθησαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς οἱ δύο συνένοχοι.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον ἴστατο ἀκίνητος ἐνώπιον τῆς ἀνοικτῆς θύρας τοῦ κήπου, οὐδαμῶς ἔχων ἀπειλητικὴν στάσιν.

— Διαβολε, τί κάμνει ἐκεῖ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑποκόμης ἐκπληκτος.

Ἰπώκωρος θόρυβος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ ταχύτερον ἐνεκα τῆς συγκινησεῶς του, ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ὁ θόρυβος δὲ οὗτος προήρχετο ἐκ τῶν τροχῶν ἀμάξης καὶ τῶν βηματισμῶν ἵππου.

— Ἐννοῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑποκόμης, θ' ἀναχωρήσῃ. Ὁμοιάζει μὲ κουκουβαχίαν, ἢ ὁποῖα προτιμᾷ τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν. Ἡ κόρη του ἐπερίμετε φυσικῶς ν' ἀναχωρήσῃ διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν πρώτην ἐρωτικὴν τῆς συνέντευξιν. Λοιπὸν κατευόδιον, κύριε, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃς, δὲν θὰ εὔρης πλέον τὸ περιστέρι εἰς τὸ κλωδί του.

Ἡ ἀμαζὴ ἔφθασεν εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν χέρσον καὶ ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

— Μία διαβολονύχτα, κύριε, εἶπεν ὁ ἐκ Καμπανίας ἀμαξηλάτης πηδῶν. Ὡς βλέπω, ἤκουσατε τὸν κτύπον τοῦ μαστιγίου

μου. Ἐὰν δὲν ἦτο αὕτη ἡ ἀναθερατισμένη ὀμίχλη, θὰ ἤμουν ἐδῶ πρὸ εἴκοσι λεπτῶν. Κᾶπου κᾶπου, κύριε, δὲν βλέπει κανεὶς τὸ δακτυλὸ του, ἀλλὰ δὲν πειραζεῖ, πάλιν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου πρὶν ἀναχωρήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία. Γνωρίζετε τὸ Βιβί μου. Ἄ! εἶναι καλὸν ζῶον, δὲν τὸ μέλει οὔτε διὰ τὴν ὀμίχλην οὔτε διὰ τίποτε.

— Ἐπῆρες καλὴν καὶ εὐρύχωρον ἀμαζαν; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Πολὺ καλὴν, εἶναι σὰν κρεββάτι.

— Ἐχεις θέσιν διὰ δύο σάκκους, διότι σήμερον πέρνω μαζὴ μου μόνον αὐτά.

— Θὰ στενοχωρηθῶ ὀλίγον καὶ θὰ βάλω τὸ ἓνα εἰς τὰ πλάγια μου καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου.

— Εἶναι ἐκεῖ καὶ βραλε τα εἰς τὴν θέσιν των.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐφόρτωσε τοὺς μαρσίπους, ὅτε δὲ ἐπέρασε τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐνετανίσθη ὁ κόμης.

— Ἐτελείωσεν; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ναί, κύριε, ἡμπορεῖτε ν' ἀναβῆτε.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ μαρκήσιος ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ ἴστατο ἐπακουμβῶντες εἰς τὸν τοῖχον.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἤνοιξε τὸ θυρίδιον τῆς ἀμαζῆς.

— Ἐλάτε, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἀμέσως, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ ὑποκόμητος καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἡ Χρυσαιγῆ καὶ ἡ Φραγκίσκη ἐξῆλθον τοῦ κήπου.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς χειρός καὶ τὴν ἐβόηθησε νὰ καθίσῃ ἐντὸς τῆς ἀμαζῆς, ἐπρόφρασαν ὅμως ἡ Χρυσαιγῆ νὰ ρίψῃ περὶ ἑαυτὴν ταχὺ βλέμμα. Προσρῶνός ἐσκέπτετο τὸν Ἀδριανόν καὶ τὴν συνέντευξιν, ἦν οὗτος μὲν τῇ ἔδωκεν, αὕτη δὲ ἐδέχθη. Ἐπέβη καὶ ἡ ἄφωνος τῆς ἀμάξης καὶ ἐκάθησεν ἐναντι τῆς νεκρᾶς αὐτῆς κυρίας.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἔκλειε τὴν θύραν στρέψας οἱς τὸ κλειδίον, ἐνῶ ὁ ἀμαξηλάτης κρατῶν τὸν πῖλον ἠπόρει διὰ τὴν παρουσίαν τῶν δύο γυναικῶν.

Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ συνέστρεψε μανιωδῶς τὸν μύστακα, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας χειρός ἐβασάνιζε τὴν ἀκτηρίδα τοῦ πολυκρότου αὐτοῦ. Ἰπώκωρος λύσσα, ἦν ἠσθάνετο ἀνίσχυρον, ἐκόχλαζεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Ἀνεχώρει λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως ὁ κόμης Δελασέρ, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα του. Ἀλλὰ τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο κατέστρεψε τὰ σχέδια του· διέφυγε τὰς χεῖρας του ἡ ἀθῶα αὕτη κόρη, ἡ νέα λεία, τὸ ἄλλο θῦμα, ὅπερ ἤθελε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸ μίσος του!... Μόλις ἠδύνετο νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ ἦτο ἐξηγριωμένος καὶ ἐσκέπτετο νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ γέροντος, νὰ ὀραξῇ αὐτόν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ νὰ τὸν ρίψῃ χαμαί, διὰ νὰ δυνήθῃ ἀκολούθως ν' ἀπαγαγῇ τὴν θυγατέρα του, ἀλλ' ἐνέπνεεν αὐτῷ σεβασμὸν ὁ ἀπωτέρω ἰστάμενος ἀμαξηλάτης, ὅστις διὰ τῆς πυγμῆς ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ βοῦν.

Τὸ πολύκροτον αὐτοῦ ἦτο περιττὸν ὄπλον, διότι ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἄθλιος, δὲν ἤθελε νὰ

γείνη δολοφόνος. Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ οὐδὲν ἐπέθυμει νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιον κακουροδοικείου. "Α! ἦτο συνετὸς ὅσον καὶ ἀνανδρὸς! ἤθελε μὲν νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρὸν του, ἀλλὰ νὰ πληξῆ αὐτὸν ἀφανῶς, χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔθηκε τὴν κλειδα ἐν τῷ θυλακίῳ του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς θυγατρὸς του. Ὁ ἀμαξηλάτης κλείσας τὴν θυρίδα ἀνέβη εἰς τὴν θέσιν του.

— Χού, Βιβί, γρήγορα, ἄ.

Καὶ τὰ κλικ-κλάκ τοῦ μαστιγίου ἤκούσθησαν πάλιν. Ἡ ἀμαξα ἐγένετο ἀφαντος ἐν μέσῳ τῆς ὁμίχλης.

Οἱ δύο συνένοχοι ἀπεμακρύνθησαν τοῦ τοίχου καὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκρύπτοντο. Ὁ ὑποκόμης ἀφῆκεν ὑπόκωφον κραυγὴν, ἣν ἠκούουθησε φοβερὰ ὕβρις.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ μαρκήσιος.

— Λοιπὸν ἐμείναμεν μὲ τὰ ἔξοδά μας.

— Ἀνεχώρησε, τὴν ἐπῆρε μαζὴ τοῦ ὁπατῆρ τῆς, ποῦ ὅμως; πιθανῶς εἰς ἄλλην ἀπόκεντρον γωνίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν ἴσως.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τρίζων τοὺς ὀδόντας, θὰ τοὺς ἀνεύρωμεν!

Η'

Ἐν Παρισίους.

Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ Χρυσουγὴ ἔναντι ἀλλήλων καθήμεναι εἰς τράπεζαν τεθειμένην ἐν τῷ κέντρῳ εὐρυχώρου ἐστιατορίου ἀπεγευματίζον. Οὐδεμία σπουδαία πρὸς τὰ βελτίω μεταβολὴ παρατηρήθη ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ νεᾶνις εὐρίσκειται ἐν Παρισίους. Καὶ ἴσως μὲν ἦτο ὀλιγώτερον μελαγχολικὴ καὶ ἀδύνατος, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτινάξῃ τὴν νάρκην τῆς καθήμενῃ δ' ἐπὶ ἀνακλίντρον τῆς μικρᾶς αὐτῆς αἰθούσης καὶ ἡμικλείστους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, διήρχετο ὀλοκλήρους ὥρας βεβουλισμένη εἰς εἶδος ἐκστάσεως.

Τὸ ἰδιαιτέρον ὀωμάτιον τῆς Χρυσουγῆς ἦτο ἄριστον, τοιοῦτον εἶον ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ νεᾶνις, πλουσιώτατα ἠνυπρετισμένον παρ' αὐτὸ δ' ἔκειτο ὁ θάλαμος αὐτῆς, οὐχ ἦτον πλουσιῶς διεσκευασμένον.

Βεβαίως πάντα ταῦτα ἐφάνησαν τῇ Χρυσουγῇ ὠραότατα, ἐπὶ τινὰς δὲ ἡμέρας διεσκέδαζε βλέπουσα καὶ ἐξετάζουσα πάντα τὰ ἐν τῷ οἰκήματι αὐτῆς, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἐπεσεν αὐτὴ εἰς τὴν συνήθη ἀπάθειάν τῆς.

Μεγάλην ἠσθάνθη χαρὰν ὅτε ἡ κυρία Δελώρμ ἀνοίξασα αὐτῇ τοὺς βραχιονᾶς τῆς τὴν ἀπεκαλεσε κόρην τῆς, ἀγαπητόν τῆς τέκνον, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς πρώτης ταύτης περιπτύξεως ἐντύπωσις ἦτο παροδική, ἐγένετο δὲ κατόπιν ἡ νεᾶνις σχεδὸν ἀναισθητος εἰς τοὺς γλυκεῖς λόγους καὶ εἰς τὰς θωπείας τῆς ἐξαίρετου γυναικός, ἣν ὑπελάμβανε μητέρα αὐτῆς.

Ὄφειλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰσέτι διετέλει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἀποχωρισμοῦ, μεγάλην προξενήσαντος αὐτῇ θλίψιν.

Ὁ κόμης Δελασέρ, ἀνὴρ ἰσχυρᾶς πάντοτε θελήσεως καὶ ἀμετάτρεπτος εἰς τὰς ἀποφάσεις του, εἶχεν ἀναχωρήσει, ἀκολουθήσας τὸν φίλον του Γουλιέλμον, μεταβαίνοντα εἰς Ἀμερικὴν καὶ Ἀσίαν, ἕνεκα σπουδαίων, ὡς εἶπομεν ἤδη, συμφερόντων. Ὅτε ὁ πατήρ, μόλις συνέχων τὰ δάκρυά του, εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα του: «Ἀναχωρῶ, δὲν θὰ σ' ἐπανιδῶ ἴσως πρὶν ἢ παρέλθῃ ἔτος», ἡ Χρυσουγὴ ἐρίφθη εἰς τὸν τραχηλὸν του κραυγάζουσα: εἶτα δὲ, ἀφοῦ ὁ κόμης ἀνεχώρησεν, ἔκλαυσε πολὺ.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἔτρεφεν ἤδη πρὸς τὴν Χρυσουγὴν μεγάλην ἀγαπὴν ὑπῆρχον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἣτις ἐπ' ἐλάχιστον μόνον χρόνον ἐχρημάτισε μήτηρ, θησαυροὶ μητρικῆς στοργῆς ἀδαπάνητοι, οὓς ἐμελλε νὰ κληρονομήσῃ ἡ Χρυσουγὴ. Ἐπραξε πᾶν τὸ ἐπ' αὐτῇ πρὸς ψυχαγωγίαν τῆς κόρης καὶ πρὸς περισπασμὸν τοῦ πνεύματός τῆς. Σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἐξήρχοντο. Τὴν δευτέραν μ. μ. ἡ ἀμαξα ἀνέμενε τὰς κυρίας ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τοῦ περιστυλίου τῆς μεγάλης κλίμακος. Μετέβαινον εἰς τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψίδα, περιέκαμπτον τὸ Δάσος τῆς Βουλόνης καὶ ἐπανήρχοντο διὰ τῶν Ἡλισίων Πεδίων καὶ τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας: ἄλλοτε περιεδιαβαζον ἐπὶ τῶν βουλεβάρτων, τῶν προκουμαίων καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐνθα κείνται τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καταστήματα τῶν Παρισίων. Ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ ἤθελεν, κατέβαινον τῆς ἀμαξῆς, ἀλλ' ἡ νεᾶνις σπανίως ἐδήλου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐργαστήριον ἢ εἰς κατάστημα.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἀπεδέξατο δυσχερῆ ἀποστολήν, ἣν ἐπέθυμει νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπαξίως καὶ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ, διότι ἐγνώριζε τί ὄφειλε νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς μικρᾶς κόρης, ἣν ὁ εὐεργέτης αὐτῆς ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς, εἰς τὴν ἀγαπὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσίν τῆς.

Δυστυχῶς ὅμως, μὴ δυναμένη νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἡ νεᾶνις ἦτο θυγατὴρ τοῦ κόμητος Δελασέρ καὶ αἰσθανομένη κάλλιστα τὴν ἀπόστασιν, ἣτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς πλουσίας κληρονομίου καὶ αὐτῆς, δὲν ἐξεπλήρου ἐπαρκῶς τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἀνέλαβε καὶ ἐν ταῖς τρόποις αὐτῆς καὶ ἐν τῇ γλώσῃ καὶ ἐν τῇ πρὸς τὴν μικρὰν ἀγάπῃ τῆς ὑπῆρχε τι τὸ προδίδον σεβασμὸν πρὸς τὴν Χρυσουγὴν, ὅταν τῇ ἔλεγεν: «ἀγαπητό μου παιδί, προσφιλῆς μου κόρη», ἦτο ὡς νὰ λέγῃ: δεσποινίς. Καὶ δὲν ἔπταιε διὰ τοῦτο, διότι ὑπῆκουεν εἰς αἴσθημα.

Ὅπως δὲ ποτε, οὐδέποτε ἐτόλμα νὰ λάβῃ τὴν αὐθεντίαν μητρὸς πρὸς θυγατέρα, τοῦτο δὲ ἐνόει ἡ Χρυσουγὴ αὐτομάτως, καὶ τοῦτο ἐνεκεν οὐδὲν ὅπως ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν ἡ ἡδέια ἐκείνη στενότης, ἡ οικειότης ἐκείνη, ἡ πλήρης πίστις, αἵτινες προκαλοῦσι τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ διακαίουσιν τὴν φιλικὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων.

Ἡ Χρυσουγὴ ἠγάπα τὴν κυρίαν Δελώρμ, ὡς ἠγάπησε τὰς χρυσαλλίδας τῆς, καὶ ὅτε δ' ἀκόμη τὴν ἐνηγκαλίζετο ἠσθάνετο τὴν ζέσιν καὶ τὰς ἠδίστας ἐκείνας συναισθήσεις, ἃς μεταδίδει ἡ μητρικὴ στοργή.

Ἐὰν ἡ νεᾶνις ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ, νὰ

κρίνη καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ, θὰ ἔλεγε βεβαίως καθ' ἑαυτὴν:

— Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ μήτηρ!

Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ Χρυσουγὴ ἀπεγευματίζον, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ ἐμελλον νὰ ἐγερωθῶσι τῆς τραπέζης, ὅτε ἐσήμανεν ὁ κώδων τῆς θύρας τῆς εἰσόδου. Μετὰ μικρὸν ἠνεώχθη ἡ θύρα τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἐνεφανίσθη ἡ θαλαμηπόλος, κόρη εἰκοσιπενταετίας, μετριώρων τὸ ἦθος, ἀρκούντως ὠραία, εὐπαρησίαστος καὶ τὸ βλέμμα ἠδὺ καὶ ἀγαθὸν ἔχουσα.

— Κυρία, εἶπε, μία μαυροφόρα ζητεῖ νὰ σὰς ὁμιλήσῃ.

— Ἐκείνη εἶναι! τέλος πάντων! διενεώθη ἡ κυρία Δελώρμ. Σοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα αὐτῆ τὸ ὄνομά τῆς; προσέθηκεν ὑψηλοφώνως.

— Ὅχι, κυρία, ἀλλ' ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Βάν Ὅσσην.

— Πολυ καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ, ἐγερωθεῖσα ζωηρῶς ἄς εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὀωμάτιόν μου.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν, ἀπευθυνθεῖσα δὲ ἡ κυρία Δελώρμ πρὸς τὴν Χρυσουγὴν ἐπανέλαθεν:

— Ἀγαπητῆ μου κόρη, ἡ γυνὴ αὐτῆ εἶναι ἡ παιδαγωγός σου, τὸ πρόσωπον περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ ὁμιλήσεν ὁ πατήρ σου πρὶν ἀναχωρήσῃ πηγαίνω νὰ τὴν ὑποδεχθῶ, καὶ θὰ σοὺ τὴν παρουσιάσω, ἀφοῦ ὁμιλήσω ὀλίγον μαζὴ τῆς.

Ἡ Χρυσουγὴ ἀπεκρίθη διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἠγέρθη, ἡ δὲ κυρία Δελώρμ ἠσπάσθη αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου λέγουσα:

— Πήγαινε, ἀγαπητῆ μου, νὰ μὰς περιμένης εἰς τὸ ἰδιαιτέρον σου ὀωμάτιον.

Ἡ νεᾶνις ἀπεμακρύνθη ἠρέμα, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ἡ κυρία Δελώρμ ἐξῆλθεν ὡσαύτως τοῦ ἐστιατορίου, διευθυνομένη δὲ πρὸς τὸ ὀωμάτιόν τῆς ἔλεγε:

— Θὰ ἦναι ἄρά γε ἡ παιδαγωγός ἐπιτηδειοτέρα καὶ εὐτυχεστέρα ἀπὸ ἐμέ. Ἄς τὸ ἐλπίσω.

[Ἐπταὶ συνέχεια.]

Π.

ΕΒΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΠΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.

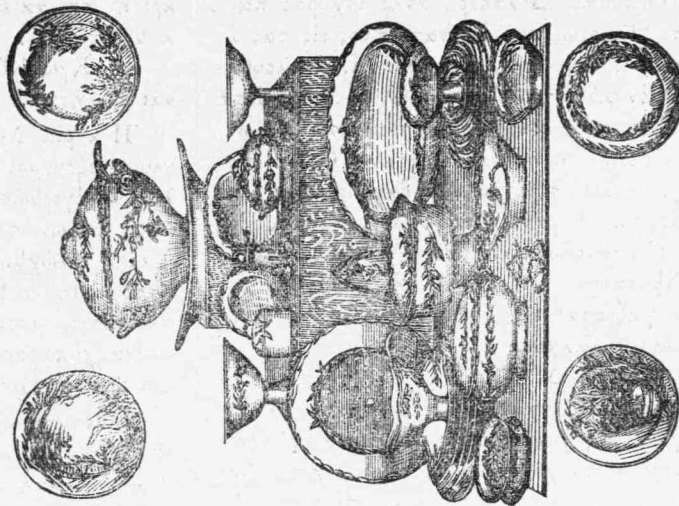
τ α χ υ ρ ο μ ι κ ῶ ν τ ε λ ῶ ν.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'article en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixe.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Αιόλου 125.

Εκφορέθησαν

Δέρμα, Πολυλάκτοι μεγάλη συλλογή χρυσάλλων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελάνης και Φαΐνης πλούσια συλλογή κομψοτεχνημάτων. — Μαχαίροπρήρινα, σύνολα τσιού, σύνολα τραπέζης — Τιμαί οφραμέναι.

ΕΠΙΘΗΚΗΣΙΣ δεχόμεθα εις λίαν συγκαταβατικώς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πολύντη εν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(άφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(άν. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαρινά	(άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	(άν. 10.23	—	3.15	4.20μ	(άφ. —	—	8.50	5.18	7.15
'Ακράτα	(άφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(άφ. —	11.00	7.45	6.40π
Αίγιον	(άν. 12.59	6.00π	5.10	—	(άν. 7.45π	11.50	—	—	4.10μ
Πάτραι	(άφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αίγιον	(άν. 9.29	1.08	—	6.25
Λεγαρινά	(άν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	'Ακράτα	(άφ. 10.34	1.58	—	7.35
	(άν. 6.18	9.45	7.40	—	(άν. 10.39	2.02	6.20π	—	—
	(άν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	(άφ. 1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	(άφ. 8.10	11.40	8.55	—	(άν. 1.25	4.10	—	—	12.00*
'Ολύμπια	(άν. 6.30π	11.55	—	5.00	'Αθήναι	άφ. 4.30	7.05	—	3.20
	άφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεύς	άφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	άφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	'Αργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	άφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εις Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἔξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἐκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ 'Αμίτσιος εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτες τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοκαὶ μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεάνελητος. — Τιμαί μέτρηται.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ἡμέρας καθ' ἐκάστην, καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εις μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — 'Αθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβῶν, χειροκτιῶν, μπαστουινῶν, βιβερότων, φριανελῶν κλπ. ἀνδρικῶν ειδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

Hebe's

Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανόρθωσις τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' εἶνε παναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ οὐσίαν περιέχει.

Hebe's Γενική ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ

Εὐρίσκειται ἐν 'Αθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθου», ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10, καὶ τιμαί ἐκάστη φιάλη δραχμῆς ἑκτὸς. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΕΒΑΡΗ ἀριστή, βραβευθεῖσα εἰς τὰς 'Εκθέσεις Παρισίων καὶ 'Ολυμπίων, εἰς κουτί, καὶ τιμώμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κορυεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν 'Ομοιοίας.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η

Πλατεία 'Ομοιοίας,

Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΗΒΗ

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πολὺν μόνον εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκλαν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. 'Οδὸς Μουσῶν, 11.

10

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 'Οδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

* Δνευ τοῦ ὁποῖου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

Διδασκαλία δωρεάν.

* Ἐπισκευὴ δωρεάν.